

Mâncat de leu

Vineri, 13 aprilie 2012

Cum era posibil așa ceva? Toată lumea era uimită de prăbușirea uluitoare a lui Brinsmead. Mulțimea care îl urmase cu bucurie stătea mută de uimire și privea neputincioasă. Nu înțelegea cum este posibil ca un asemenea campion al credinței să părăsească dintr-o dată o cauză atât de nobilă cum era pregătirea miresei lui Hristos pentru nuntă. Le era imposibil să creadă că totul a fost o mare eroare, și că doctrina Sanctuarului trebuie părăsită. A fost totul o amăgire? Au crezut ei basme meșteșugit alcătuite? Cum este posibil ca o minciună să provoace o asemenea fenomenală redeşeptare în biserică, o așa puternică motivare de a trăi în neprihănire? Poporul nostru retrăia marea dezamăgire din 1844, acum la o scară mult mai largă.

Dar la cartierul general al lucrării era bucurie. Frații răsuflau ușurați că totul s-a terminat cu bine, că „lunaticul” care punea în primejdie angajamentele lor cu Martin-Barnhouse a fost stopat. De acum, sperau ei, biserica se va elibera de fantasmalele trecutului, ajutată de teologi eminenti ca Heppenstall, LaRondelle sau Ford. Da, mai ales de Ford, care era privit ca un mesia, și care a căpătat un rol proeminent în biserica mondială. Nici nu bănuiau frații cu cine au de-a face, sau că va veni timpul când vor regreta amar succesul lui Ford în doborârea lui Brinsmead. [14]

Cum se poate explica prăbușirea amețitoare a lui Brinsmead? Dacă solia lui era de la Dumnezeu, de ce nu l-a ferit El de un asemenea dezastru? Și dacă aceasta este soarta tuturor celor care îmbrățișează adevărul despre Sanctuar și Nuntă, nu este mai sănătos să ne ținem departe de el? Dacă un titan ca Brinsmead s-a prăbușit, încercând să ducă solia 1888 la concluzia ei logică, adică Nunta Mielului, ce șanse avem noi, niște pigmei, să scăpăm de capcana în care a căzut el? Această mentalitate a ținut departe de solia 1888 pe foarte mulți dintre lucrătorii și membrii bisericii noastre. [15]

Deci, de ce și-a repudiat Brinsmead credința în Sanctuar? De ce a părăsit el o solie care realmente trezise biserica din tragicul ei somn laodicean?

Brinsmead a călcat exact pe aceeași cale ca și profetul trimis la Betel cu o solie pentru Ieroboam, împăratul apostaziat al poporului sfânt. În Israel se punea la cale o nouă doctrină care elimina sanctuarul din credința bisericii. Ieroboam cerea poporului să uite Templul de la Ierusalim. Altarul ridicat de el la Betel era destul de bun pentru spiritualitatea oricui, iar împăratul putea înlocui foarte bine pe Marele Preot.

Profetul Domnului a strigat împotriva altarului, acesta s-a prăbușit, și astfel împăratul lui Israel a fost avertizat că orice încercare de a altera doctrina Sanctuarului se va dovedi falimentară. Omul lui Dumnezeu a fost avertizat să nu comită o greșeală mortală: Nu trebuia să bea apă și să mănânce pâine în Betelul apostaziat. Dar s-a lăsat amăgit de un profet fals, care pretindea că vorbește în numele Domnului. A intrat la el,

a băut apă și a mâncat. Pe drumul de întoarcere a fost omorât de leu, acel leu care dă târcoale și caută pe cine să înghită.

Aceasta este tragedia lui Robert Brinsmead. Dumnezeu l-a chemat să facă o mare lucrare, chiar în clipele când împăratul nostru aranja schimbarea doctrinei adventiste despre Sanctuar, ca și Ieroboam.

Deși nu avea nici pregătire, nici autoritate sau nume în biserică, Dumnezeu l-a ridicat la un rang nemaivăzut de popularitate și influență. Anii slujirii lui au fost perioada când lumina despre Sanctuar și scopul lui Dumnezeu a strălucit cel mai puternic în poporul nostru. El și-a rostit solia fără teamă sau scuze, iar împăratul nostru a tunat la urechile elitei teologice adventiste: „Prindeți-l!”

Dar mâna împăratului nostru a paralizat, incapabilă să ducă la îndeplinire schimbările preconizate în QOD, aflate pe masa lor de lucru. Poporul era de partea lui Brinsmead, iar oamenii noștri de frunte nu puteau decât să-și frângă mâinile neputincioși, nicidecum să-l prindă pe Brinsmead în capcanele semantice pe care i le întindeau la picioare.

Brinsmead nu trebuia să se hrănească cu pâinea și apa teologiei bisericii acelei vremi, și pentru o vreme el s-a ținut departe de luptele de gherilă urbană cu teologii vremii. A rămas credincios soliei încredințate lui, adevărata pâine și apă de care poporul avea nevoie în acel timp de criză. Prin prezentarea fenomenală a scopului lui Dumnezeu cu Sanctuarul, el a strigat împotriva altarului fals la care se pregăteau să officieze mai marii noștri.

Acela era un altar (sinonim cu un tron – Evr 4:16) de pe care diavolul preluase lucrarea lui Hristos dinaintea de 1844. Era un tron mincinos, și un hristos mincinos, iar scopul era să atragă pe copiii sinceri ai lui Dumnezeu de la poarta Sanctuarului ceresc, acolo unde câțiva încă mai așteptau pe Isus pentru realizarea nunții cu cei vii.

Dar a venit profetul Ford, și l-a invitat să guste din pâinea și apa pe care el le cumpărase din Betelul creștinismului apostaziat, de unde se hrănise mereu. Era și el profet, și Domnul îi vorbise și lui. De ce să nu aibă împreună o frumoasă părtășie în jurul cuvântului lui Dumnezeu, adevărata pâine și apă vie? Îl mințea.

Și Brinsmead, omul lui Dumnezeu, cel care băga groaza în casa împăratului ori de câte ori deschidea gura, a primit invitația, și a intrat să mănânce pâine și să bea apă cu Desmond Ford. Pâinea reformaționistă a unei evanghelii care este doar îndreptățirea prin credință. A mâncat, a băut, și a plecat direct spre moarte, în gura leului care abia îl aștepta, leul care dă târcoale „și caută pe cine să înghită” (1 Petru 5:8).

În acea zi fatidică a anului 1970, Brinsmead, omul lui Dumnezeu, a murit, ca o împlinire lugubră a profeției lui Osea:

„Când vorbea Efraim, răspândea groaza în Israel. Dar cum a păcătuit cu Baal, a murit” (Osea 13:1).

Da, Brinsmead chiar răspândea groaza în Israel când vorbea, deoarece nimeni nu putea ține piept uraganului produs de adevărul prezent, fundamentat corect pe Daniel

8:14 și prezentat în lumina soliei 1888, prin care Dumnezeu dorea să facă din Biserica Sa întruparea continuă a lui Hristos.

Brinsmead a păcătuit cu Baal, în cel mai profund sens al cuvântului. Dumnezeu vorbise, iar Brinsmead trebuia să cunoască viziunea cu cele două tronuri [aici]. El trebuia să știe că există un tron părăsit de Hristos, ocupat de Satana, tron de pe care diavolul trâmbița îndreptățirea prin credință. Doar prin credință.

El trebuia să știe - deoarece scrisese despre așa ceva - că Hristos trecuse la o a doua parte a lucrării Sale, și aștepta ca urmașii Săi să-L urmeze, să facă pasul înainte la următoarea fază, aceea a ștergerii păcatelor. Sanctuarul trebuia curățit, iar tronul pe care se mutaseră Tatăl și Fiul oferea bisericii și altceva afară de lumină și putere. De pe el veneau

- **bucuria**, vestea bună a eliberării de păcat,
- **dragostea**, o pasiune dezinteresată pentru căile neprihănirii, și
- **pacea**, împăcarea dintre două naturi aflate în conflict, părtășia de natură divină.

Sub influența vindecătoare a acestor binecuvântări venite din Sfânta Sfintelor, adică ultima lucrare a lui Dumnezeu în planul de mântuire, biserica înflorea.

Brinsmead știa despre viziunea cu cele două tronuri, despre care scrisese în materialele lui. Avea toate informațiile posibile spre a înțelege tensiunea momentului, și care este scopul lui Satana așezat pe tronul părăsit de Hristos. [17]

Dar Brinsmead a părăsit locul lui glorios de la poarta Sanctuarului, în fața perdelei din Sfânta Sfintelor, acolo unde un deceniu întreg încercase să îmbie pe mireasa lui Hristos să vină la Nuntă. S-a întors la tronul din sfânta, ocupat de Baal, și a rămas imediat fascinat de forța influenței nesfinte pe care diavolul deghizat în Hristos o sufla către închinătorii lui.

În acea influență era multă putere și lumină, iar Brinsmead și-a închipuit că este destul de tare să deosebească lumina adevărată de cea falsă. Dar a păcătuit cu Baal, și a murit. A orbit instantaneu față de lumina nouă care strălucise de peste un secol, devenind astfel un simplu activist al tronului din sfânta, de pe care diavolul preluase lucrarea lui Hristos în 1844.

Morala acestui episod tragic este evidentă: În caz de război, desconsiderarea informațiilor primite de la cartierul general este fatală.

Mai mult decât uimitor, veți vedea că Desmond Ford se potrivește perfect în rolul bătrânului profet din Betel, în drama pe care o analizăm noi aici.

Expresia „profet bătrân” înseamnă mai mult decât vârsta omului. Sensul este aici mai degrabă un *fost* profet, un profet de odinioară, care odată fusese și el omul lui Dumnezeu, și avusese o chemare sfântă. Evident, acum nu mai era profetul Domnului, și deci nu a putut fi folosit pentru a transmite solia de avertizare conducerii bisericii.

Ford a avut o chemare sfântă, mai sfântă decât își imaginează mulți, dar a refuzat-o și i s-a împotrivit toată viața lui, devenind astfel instrumentul prin care a fost doborât Brinsmead. Dar despre această chemare sfântă, în episodul următor.
